

LEIDEN ONTZET

DE REDACTIE van P.C. moet weinig ebben van wat men gewoonlijk aanduidt met het woord studentikoos. Vij zien in dat studentikoze eerder een beperking dan een verruiming an onze vrijheid; men zou kunnen zeggen dat onze afkeer ervan op een soort claustrofobie berust. Studentikoos zijn betekent: precies datgene doen wat de buitenwereld, en speciaal de oudere generatie, van een student verwacht. Studentikoos zijn is het sociaal-doen van mensen die toch rotsvast verzekerd zijn van een warme plaatsje in de maatschappij. Dit impliceert dat men de dingen waar men werkelijk bezeten van kan raken, angstvallig met rust laat; een studentenblad dat daar wel aandacht aan besteedt, noemt men dan ook niet-representatief.

Een van de naargeestigste uitgingen van studentikoosheid is de z.g. studentikoze humor, een genre dat dertig jaar geleden opgehouden heeft metruk te zijn. Een mooi voorbeeld ervan vinden we in de titel van het reeds door Daams aangehaalde krantenartikel van Van Kleffens over Leiden: *Des salms news*.

In zo zijn we dan eindelijk aangeind waar het opschrift boven deze erhandeling (die nodig een verslag moet worden) ons hebben wil. Diezen onder onze lezers die gehoord ebban van onze Leidse exploten, of die daarover gelezen hebben in Het 'arcot, zullen bovenstaande beschouwing met stijgende verbazing hebben gelezen. Inderdaad, wij geven het toe: We hebben ons in dat Leidse avonuur nogal studentikoos gedragen. Hoe we tot deze zondeval gekomen zijn, en hoe het ons bevalen is, leest in onderstaand verslag.

ONS NUMMER van 23 September

plaatsten wij een artikel van redacteur Daams onder de titel *Leiden, Boeroeboeder der Bourgeoisie*. In weiltremde onnozelheid hebben wij gemeend dat Leiden hierop zou reageren met een tegenartikel; de sterfensmoede Leidse studentenpers had onze injectie best kunnen gebruiken. In plaats daarvan heeft een troep Leijenaars in de nacht van 26 op 27 September geprobeerd Daams van zijn bed te lichten. Ze hadden zich echter zo langdurig moed in moeten drinken dat hun speurzinn er ietwat door beneveld was geraakt. Daams kon dan ook zonder veel moeite ontsnappen. De Leijenaars wisten hun jammerlijk staaltje van amateurisme niet anders af te ronden dan met het bevuilen van enige voor het huis staande fietsen en het achterlaten van een biljet met de volgende inhoud: „Daams, kom naar Minerva, anders halen we je”.

Zodra de redactie-leden van het gebeurde op de hoogte waren gesteld en de nodige voorbereidingen waren getroffen, trokken wij dus naar Leiden.

Op Donderdagmorgen 29 September, om ongeveer acht uur, hebben wij het artikel van Daams op de deuren van sociëteit Minerva gespijkerd. Na dit supreme moment viel er een stilte vol ontgoocheling en onzekerheid; er gebeurde n.l. niets. In het moelzame ochtendlicht lag daar de sociëteit als een reusachtig banketbakkerskunstwerk dat te lang in de etalage heeft gestaan. Plotseling echter, als was hij van de goede God gezonden, kwam daar een figuur aanstappen die met een minimum aan sociologisch talent kon worden herkend als Belangrijk Leidse Corpslid (hierna B.L.C. te noemen). Wie nog enige moeite mocht hebben met een

interpretatie van het door de Leijenaar tentoongesteld air, werd door 's mans wandelstok met de neus op de feiten gedrukt. Een gezond inzicht in de menselijke natuur zou hem ijlings rechtsomkeer hebben doen maken toen hij ons gewaar werd; maar met een zelfoverschatting die ik aanvankelijk voor noed versleet, kwam hij op ons groeje af om ons op arrogante toon te interpellieren. Ik geloof, nu ik de gelegenheid heb gehad deze B.L.C. een jaar uur lang te observeren, dat het zelfs niet zijn bedoeling is geweest om ons te overbluffen. De man was er n.l. domweg van overtuigd dat we ons bedremmeld zouden terugtrekken voor zijn stokje en zijn toontje. Ten en wij hem, in een massa-psychologische opwekking, als één man aangriepen en in een plotseling gereed staande auto wierpen, drukte zijn gezicht eerder ontstelde verbazing (de verbazing van een Afrikaans tovensar die een van zijn meest beproefde trucs ziet mislukken) dan woede uit.

Het lijkt me aardig om ook nog even te vermelden hoe onze B.L.C. er toe kwam zich zo vroege naar de Breestraat te begeven. Na; achteraf bleek, was hij gewaarachtig door de concierge van het gebouw waarvoor wij onze auto's hadden geparkeerd. De aanhankelijkheid van de Leidse burgerij aan het Leidse studentendom uit zich blijkbaar uitsluitend in dit soort serviliteiten. Hoewel zich op het tijdstip van de ontvoering toch al een aardige menigte in de Breestraat bevond, was er niemand die een hand uitstak om de B.L.C. te redden. Men stelde zich een dergelijke situatie in Amsterdam voor. Inmenging van het publiek ten gunste van de gevolessteerde had hier slechts vermeden kunnen worden door te verklaren dat de aangevallene een paar geslagen had.

Een deel van onze groep is met de ontvoerde B.L.C. naar de sociëteit Olofspoort gereden. Een andere ploeg is in Leiden gebleven om het artikel van Daams te verspreiden. Deze ploeg is drie uur bezig geweest met het beplakken van kerken, urinolrs etc. Hoewel hier en daar alarm werd geslagen, ontmoetten wij nergens enig verzet. Dat Leiden het intellect en het talent niet op kan brengen voor een adequate repliek op het artikel van Daams is nog tot daaraan toe, maar dat het de Leijenaars zelfs ontbreekt aan het kleine beetje organisatietalent dat nodig is voor het verzamelen van een knokploeg, moet toch treurig worden genoemd. In Amsterdam had men de B.L.C. intussen van een ontbijt en koffie voorzien (dit ter geruststelling van de goeijgerds onder onze lezers). Ook was men er achter gekomen dat de ontvoerde niemand anders was dan de President van de sociëteit Minerva. Voor liefhebbers van de rechtvaardigheid zij nog vermeld dat deze president tot het groepje behoorde dat geprobeerd heeft Daams van zijn bed te lichten.

We hebben de B.L.C. ten slotte nog teruggebracht tot Kudelstaart, een gehucht in het midden van de Haarlemmermeer. Als ik op dit punt van mijn vertelling ben gekomen, vraagt de toehoorder meestal gretig: „En wat zei hij toen jullie hem uit lieten stappen?” Ik moet dan naar waarheid vertellen dat hij niets zei maar haastig naar de berm van de weg stapte.

Toen wij wegreden en, door de achterruit kijkend, de B.L.C. daar zagen staan, de Van Kleffens van morgen, waterend in de wijde polder, bekreep ons allen dezelfde gedachte: „Ach, 't is toch ook een mens”.

Eijk

Foto's B. Sprenkeling „Het Parool”

